CONFÉDÉRATION GÉNÉRALE DES PRODUCTEURS DE LAIT DE BREBIS ET DES INDUSTRIELS DE ROQUEFORT MOD KOMMISSIONEN

RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)

13. december 2005 *

I sag T-381/02,

Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort, Millau (Frankrig), ved avocats M. Jacquot og O. Prost,

sagsøger,

støttet af:

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland først ved P. Ormond og R. Caudwell, derefter ved C. Jackson, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

* Processprog: fransk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J. Iglesias Buhigues og A.-M. Rouchaud-Joët, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

støttet af:

Den Hellenske Republik ved V. Kontolaimos, I. Chalkias og M. Tassopoulou, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 1829/2002 af 14. oktober 2002 om ændring af bilaget til Kommissionens forordning (EF) nr. 1107/96 for så vidt angår betegnelsen »feta« (EFT L 277, s. 10),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Tredje Afdeling)

sammensat af præsidenten, M. Jaeger, og dommerne J. Azizi og E. Cremona,

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

Kendelse

Retsforskrifter

1 I artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 208, s. 1, herefter »grundforordningen«) fastsættes reglerne for fællesskabsbeskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, som visse landbrugsprodukter og levnedsmidler kan omfattes af.

2 Ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 2, litra a), er en »oprindelsesbetegnelse« »navnet på et område, et bestemt sted eller i undtagelsestilfælde et land, der betegner et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel:

— som har oprindelse i dette område, dette bestemte sted eller dette land,

og

— hvis egenskaber eller andre kendetegn hovedsageligt eller fuldstændigt kan tilskrives det geografiske miljø med dets naturbetingede og menneskelige faktorer, og som er fremstillet, forarbejdet og tilvirket i det afgrænsede geografiske område«.

3 Det bestemmes i grundforordningens artikel 2, stk. 3:

»Som oprindelsesbetegnelser anses desuden visse traditionelle, eventuelt geografiske, betegnelser, som betegner et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel med oprindelse i et område eller et bestemt sted, og som opfylder betingelserne i stk. 2, litra a), andet led.«

4 Ifølge grundforordningens artikel 3 kan betegnelser, der er blevet artsbetegnelser, ikke registreres.

5 Betegnelsen for et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel skal, for at kunne blive registreret som beskyttet oprindelsesbetegnelse, opfylde betingelserne i grundforordningen og navnlig være omfattet af varespecifikationen, som er defineret i forordningens artikel 4, stk. 1. Registreringen giver den pågældende betegnelse fællesskabsbeskyttelse.

6 I grundforordningens artikel 5-7 er der fastsat en procedure for registrering af en betegnelse, den såkaldte »normale procedure«, der giver enhver sammenslutning, defineret som en organisation af producenter og/eller forarbejdere, der beskæftiger sig med samme landbrugsprodukt eller samme levnedsmiddel, eller, under visse betingelser, enhver fysisk eller juridisk person ret til at indgive en registreringsan-

søgning til den medlemsstat, hvor det pågældende geografiske område er beliggende. Medlemsstaten kontrollerer, om ansøgningen er berettiget, og fremsender den til Kommissionen. Hvis Kommissionen finder, at betegnelsen opfylder betingelserne for beskyttelse, offentliggør den de i grundforordningens artikel 6, stk. 2, opregnede oplysninger i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

7 Grundforordningens artikel 7 bestemmer:

»1. Inden seks måneder efter datoen for den i artikel 6, stk. 2, omhandlede offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* kan enhver medlemsstat gøre indsigelse mod registreringen.

2. Medlemsstaternes kompetente myndigheder drager omsorg for, at enhver, der kan påvise en berettiget økonomisk interesse, får adgang til at gøre sig bekendt med ansøgningen. Endvidere kan medlemsstaterne i overensstemmelse med deres faktiske forhold bestemme, at andre parter med en berettiget interesse kan få sådan adgang.

3. Enhver retmæssigt berørt fysisk eller juridisk person kan rejse indsigelse mod den påtænkte registrering ved at fremsende en behørigt begrundet erklæring til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den pågældende person har bopæl eller forretningssted. Den kompetente myndighed træffer de fornødne foranstaltninger for at tage hensyn til disse bemærkninger eller denne indsigelse inden for de fastsatte frister.

[...]«

8 Hvis ingen medlemsstat gør indsigelse over for Kommissionen, indføres betegnelsen i et af Kommissionen ført register benævnt »Register over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser«.

9 Hvis de pågældende medlemsstater ikke, såfremt en indsigelse kan tages til følge, kan nå til indbyrdes enighed i overensstemmelse med grundforordningens artikel 7, stk. 5, træffer Kommissionen afgørelse efter fremgangsmåden i samme forordnings artikel 15 (forskriftsudvalgsproceduren). Grundforordningens artikel 7, stk. 5, litra b), bestemmer, at Kommissionen træffer afgørelse under hensyntagen til »loyal skik og brug og den faktiske risiko for forveksling«.

10 Grundforordningens artikel 14, stk. 1 og 2, vedrører konflikten mellem et varemærke og en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse. Det bestemmes heri:

»1. Når en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse registreres i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning, afvises ansøgningen om registrering af et mærke, som svarer til en af situationerne i artikel 13, og som vedrører samme type produkt, dersom ansøgningen om registrering af mærket er indgivet efter datoen for den offentliggørelse, der er omhandlet i artikel 6, stk. 2.

Mærker, der er registreret i strid med første afsnit, annulleres.

Bestemmelserne i dette stykke gælder ligeledes, når ansøgningen om registrering af et mærke er indgivet inden datoen for den offentliggørelse af ansøgningen om registrering, der er omhandlet i artikel 6, stk. 2, dersom denne offentliggørelse sker inden mærkets registrering.

2. Under overholdelse af fællesskabsretten kan et mærke [...], som er registreret i god tro inden datoen for indgivelse af ansøgningen om registrering af oprindelsesbetegnelsen eller den geografiske betegnelse, fortsat anvendes til trods for registreringen af en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse, såfremt mærket ikke er erklæret ugyldigt eller rettighederne dertil ikke er fortabt af de grunde, der er anført i henholdsvis artikel 3, stk. 1, litra c) og g), og artikel 12, stk. 2, litra b), i Rådets direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker.

[...]«

11 Grundforordningens artikel 17 indfører en registreringsprocedure, en såkaldt »forenklet procedure«, som afviger fra den almindelige procedure. Ifølge denne procedure underretter medlemsstaterne Kommissionen om, hvilke ved lov beskyttede betegnelser eller hævdvundne betegnelser, de ønsker at registrere i henhold til grundforordningen. Proceduren i grundforordningens artikel 15 finder tilsvarende anvendelse. Grundforordningens artikel 17, stk. 2, andet punktum, præciserer, at indsigelsesproceduren i artikel 7 ikke finder anvendelse i forbindelse med den forenklede procedure.

Sagens baggrund

12 Ved skrivelse af 21. januar 1994 ansøgte den græske regering Kommissionen om registrering af betegnelsen »feta« som beskyttet oprindelsesbetegnelse i henhold til grundforordningens artikel 17.

13 Den 19. januar 1996 forelagde Kommissionen det i medfør af grundforordningens artikel 15 nedsatte Forskriftsudvalg et udkast til forordning, der indeholdt en liste over de betegnelser, der kunne registreres som beskyttede geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser i henhold til grundforordningens artikel 17. På listen var opført ordet »feta«. Forskriftsudvalget tog ikke stilling til udkastet inden for den fastsatte frist, hvorfor Kommissionen den 6. marts 1996 forelagde udkastet for Rådet i henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 4. Rådet traf ikke nogen afgørelse inden for den i grundforordningens artikel 15, stk. 5, fastsatte frist på tre måneder.

14 I henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 5, vedtog Kommissionen herefter den 12. juni 1996 forordning (EF) nr. 1107/96 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i grundforordningens artikel 17 (EFT L 148, s. 1). I henhold til artikel 1 i forordning nr. 1107/96 blev betegnelsen »feta«, som er opført i bilaget til nævnte forordning, i del A, under rubrikken »ost« og under landenavnet »Grækenland«, registreret som beskyttet oprindelsesbetegnelse.

15 Ved dom af 16. marts 1999 i sagen Danmark, Tyskland og Frankrig mod Kommissionen (forenede sager C-289/96, C-293/96 og C-299/96, Sml. I, s. 1541) annullerede Domstolen forordning nr. 1107/96, for så vidt som »feta« i forordningen var blevet registreret som beskyttet oprindelsesbetegnelse. Domstolen fastslog i dommen, at Kommissionen ved undersøgelsen af, om »feta« udgjorde en artsbetegnelse, ikke behørigt havde taget hensyn til samtlige de faktorer, som grundforordningens artikel 3, stk. 1, tredje afsnit, pålagde den at tage i betragtning.

16 Som følge af denne dom vedtog Kommissionen den 25. maj 1999 forordning (EF) nr. 1070/1999 om ændring af bilaget til forordning (EF) nr. 1107/96, (EFT L 130, s. 18), hvorefter betegnelsen »feta« udgik af registret over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser samt af bilaget til forordning nr. 1107/96.

17 Efter efterfølgende på ny at have undersøgt den græske regerings registreringsansøgning forelagde Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 2, et udkast til forordning for Forskriftsudvalget med forslag om i henhold til grundforordningens artikel 17 at registrere betegnelsen »feta« som beskyttet oprindelsesbetegnelse i registret over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser. Udvalget tog ikke stilling til dette udkast inden for den fastsatte frist, hvorfor Kommissionen forelagde udkastet for Rådet i henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 4.

18 Rådet traf ikke nogen afgørelse vedrørende udkastet inden for den i grundforordningens artikel 15, stk. 5, fastsatte frist, og Kommissionen vedtog derfor den 14. oktober 2002 forordning (EF) nr. 1829/2002 om ændring af bilaget til forordning nr. 1107/96 for så vidt angår betegnelsen »feta« (EFT L 277, s. 10, herefter »den anfægtede forordning«). I henhold til forordningen blev betegnelsen »feta« igen registreret som beskyttet oprindelsesbetegnelse, og den blev optaget i bilaget til forordning nr. 1107/96, i del A, under rubrikkerne »Ost« og »Grækenland«.

Procedure

19 Sagsøgeren har ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. december 2002 anlagt nærværende sag.

20 Ved skrivelse af 30. januar 2003 anmodede Kommissionen om, at sagen blev udsat indtil afsigelsen af dommen i de forenede sager C-465/02 og C-466/02.

21 Ved skrivelse af 24. februar 2003 meddelte sagsøgeren, at sammenslutningen ikke modsatte sig begæringen om udsættelse.

22 Ved beslutning af 19. marts 2003 afviste Retten begæringen om udsættelse og besluttede, at sagen skulle fremmes.

23 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 26. maj 2003 påstod Kommissionen sagen afvist i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement. Den 7. juli 2003 indleverede sagsøgeren sine skriftlige bemærkninger til afvisningspåstanden.

24 Ved begæringer indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 16. april og den 2. maj 2003 anmodede Den Hellenske Republik og Syndesmos Ellinikon Viomichanion Galaktokomikon Proïonton (SEV-GAP) (sammenslutningen af græske producenter af mejeriprodukter) om tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.

25 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 28. april 2003 anmodede Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgerens påstande.

26 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 30. april 2003 anmodede regionen Languedoc-Roussillon om tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgerens påstande.

27 Ved kendelse af 26. august 2003 fik Den Hellenske Republik og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland tilladelse til at intervenere.

28 Ved skrivelse af 19. september 2003 meddelte Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, at det ikke ønskede at indlevere skriftligt indlæg.

29 Den 6. oktober 2003 indleverede Den Hellenske Republik skriftligt indlæg til støtte for Kommissionens påstande.

30 Ved skrivelse af 17. august 2004 meddelte regionen Languedoc-Roussillon Retten, at den trak sin interventionsbegæring tilbage.

31 Ved kendelse af 19. oktober 2004 blev regionen Languedoc-Roussillon slettet som intervenient i sagen.

Parternes påstande

32 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som betegnelsen »feta« herved registreres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

33 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

34 Sagsøgeren har i sine skriftlige bemærkninger til Kommissionens afvisningspåstand nedlagt følgende påstande:

— Afvisningspåstanden tages ikke til følge.

— Sagen fremmes til afgørelse i realiteten.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

35 Den Hellenske Republik har i sit skriftlige indlæg nedlagt påstand om, at sagen afvises.

Retlige bemærkninger

36 Sagsøgeren, en tværfaglig organisation bestående af Féderation régionale des syndicats des éléveurs de brebis og Fédération des syndicats des industriels de roquefort, har ved nærværende søgsmål nedlagt påstand om annullation af den anfægtede forordning. Sagsøgeren har navnlig gjort gældende, at der foreligger tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, 3 og 17 samt tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og princippet om den berettigede forventning.

37 Kommissionen og Den Hellenske Republik, der er interveneret til støtte for Kommissionens påstande, har anført, at sagen bør afvises, idet sagsøgeren ikke har søgsmålskompetence i henhold til artikel 230, stk. 4, EF. Den Hellenske Republik har desuden gjort gældende, at sagen er anlagt for sent.

38 I henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1, kan Retten, såfremt en part fremsætter begæring herom, tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. I henhold til samme artikels stk. 3 forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet. I den foreliggende sag finder Retten, at de oplysninger, der fremgår af sagen, er tilstrækkelige til, at den kan tage stilling til den af Kommissionen nedlagte afvisningspåstand uden at indlede den mundtlige forhandling.

Den Hellenske Republiks indsigelse om, at sagen er anlagt for sent

39 Den Hellenske Republik har gjort gældende, at sagen skal afvises, da den er anlagt for sent. Da den anfægtede forordning blev offentliggjort den 15. oktober 2002, og sagen først blev anlagt den 18. december 2002, er fristen på to måneder i artikel 230, stk. 5, EF derfor ikke blevet overholdt.

40 Det bemærkes, at denne indsigelse er åbenbart ugrundet. I henhold til procesreglementets artikel 102, stk. 1, begynder søgsmålsfristen først at løbe efter udløbet af fjortendedagen efter datoen for offentliggørelsen af retsakten. Hertil kommer den i procesreglementets artikel 102, stk. 2, omhandlede fristforlængelse under hensyn til afstanden, dvs. yderligere ti dage. Nærværende sag er derfor anlagt rettidigt.

Indsigelsen om sagsøgerens manglende søgsmålskompetence

Parternes argumenter

41 Kommissionen har anført, at søgsmålet vedrører en almengyldig forordning som omhandlet i artikel 249, stk. 2, EF, og at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning.

42 Sagsøgeren finder, at sagen bør fremmes til realitetsbehandling.

43 For det første har sagsøgeren anført, at sammenslutningen har søgsmålskompetence, eftersom den er bemyndiget til at varetage sine medlemmers interesser inden for rammerne af nærværende sag. Sagsøgeren har henvist til, at det fremgår af sammenslutningens vedtægter, at denne bl.a. har til formål »at varetage fåreavleres og roquefort-producenters fælles økonomiske interesser«. Ifølge sagsøgeren har sammenslutningens formål i henhold til vedtægterne, samt de midler sagsøgeren er blevet tildelt for at opfylde det, et tilstrækkeligt bredt omfang til at omfatte dette søgsmål. Dertil kommer at sagsøgeren ved et fransk dekret er anerkendt som en tværfaglig organisation, hvis formål navnlig er at regulere markedet for fåremælk i produktionsområdet Roquefort, og i denne egenskab skal sagsøgeren varetage interesserne hos samtlige avlere og industrielle forarbejdere af fåremælk. Sagsøgeren har endvidere anført, at dens formand er blevet tildelt et ad hoc mandat til på sammenslutningens vegne at optræde med partsevne i den foreliggende sag.

44 For det andet har sagsøgeren anført, at sammenslutningens medlemmer er individuelt berørt af forordning nr. 1829/2002. Bortset fra de græske producenter af fetaost baseret på fåremælk, som fortsat kan anvende betegnelsen »feta«, er de franske producenter, der har sluttet sig sammen under sagsøgeren, de eneste, som

har produceret og afsat en virkelig væsentlig mængde fetaost fremstillet af fåremælk. På grund af denne særlige egenskab udgør sagsøgerens medlemmer således en »lukket kreds« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i retspraksis.

45 For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at de franske producenter af fetaost fremstillet af fåremælk har fået registreret og reelt anvender varemærker, der indeholder ordet »feta«. Således hævder sagsøgeren, at registreringen af disse varemærker fører til, at sagsøgerens medlemmer individualiseres, i lighed med hvad der blev fastslået i Codorníu-sagen (Domstolens dom af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorníu mod Rådet, Sml. I, s. 1853).

46 For det fjerde finder sagsøgeren, at Kommissionen, i det omfang en producent af fetaost har opnået fællesskabsfinansiering i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 355/77 af 15. februar 1977 om en fælles foranstaltning til forbedring af vilkårene for forarbejdning og afsætning af landbrugsvarer (EFT L 51, s. 1), burde have taget hensyn til denne producents særlige situation, der adskiller sig fra enhver anden erhvervsdrivendes.

47 Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionens anvendelse af den forenklede procedure i grundforordningens artikel 17 har frataget sagsøgeren de processuelle rettigheder, der gælder under den normale procedure, hvor der i henhold til grundforordningens artikel 7 gives enhver retmæssigt berørt fysisk eller juridisk person mulighed for at rejse indsigelse mod den påtænkte registrering.

Rettens bemærkninger

48 Artikel 230, stk. 4, EF bestemmer, at enhver fysisk eller juridisk person kan indbringe klage over beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning, dog berører ham umiddelbart og individuelt.

49 Ifølge fast retspraksis skal kriteriet for sondringen mellem en forordning og en beslutning søges i, om den pågældende retsakt er almengyldig eller ikke (Domstolens kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 28, og af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 33). En retsakt er almengyldig, hvis den finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper (jf. Rettens dom af 10.7.1996, sag T-482/93, Weber mod Kommissionen, Sml. II, s. 609, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).

50 I det foreliggende tilfælde sikrer den anfægtede forordning betegnelsen »feta« den beskyttelse af oprindelsesbetegnelser, der er fastsat i grundforordningen.

51 Beskyttelsen består i, at brugen af betegnelsen »feta« forbeholdes producenter, som stammer fra det beskrevne geografiske område, og hvis produkter overholder de geografiske og kvalitative krav, der i varespecifikationen pålægges fremstillingen af feta. Som Kommissionen med rette har anført, er den anfægtede forordning ikke rettet til bestemte erhvervsdrivende, såsom sagsøgeren, men giver alle virksomheder, hvis produkter opfylder de foreskrevne geografiske og kvalitative krav, ret til at markedsføre disse under ovennævnte betegnelse, hvorimod en sådan ret ifølge forordningen ikke tilkommer de virksomheder, hvis produkter ikke opfylder disse betingelser, som er ens for alle virksomheder. Den anfægtede forordning gælder såvel for alle — nuværende og fremtidige — producenter af feta, som lovligt må benytte denne betegnelse, som for alle dem, der vil få forbud mod at benytte betegnelsen efter udløbet af overgangsperioden. Den vedrører ikke udelukkende producenterne i medlemsstaterne, men har ligeledes retsvirkninger i forhold til et ukendt antal producenter fra tredjelande, som på nuværende tidspunkt eller i fremtiden ønsker at eksportere feta til Fællesskabet (Rettens kendelse af 6.7.2004, sag T-370/02, Alpenhain-Camembert-Werk m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2097, præmis 54).

52 Den anfægtede forordning er derfor en almengyldig foranstaltning som omhandlet i artikel 249, stk. 2, EF. Forordningen finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper (jf. i denne retning Rettens kendelse af 15.9.1998, sag T-109/97, Molkerei Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, Sml. II, s. 3533, af 26.3.1999, sag T-114/96, Biscuiterie-confiserie LOR og Confiserie du Tech mod Kommissionen, Sml. II, s. 913, præmis 27-29, af 9.11.1999, sag T-114/99, CSR Pampryl mod Kommissionen, Sml. II, s. 3331, præmis 42 og 43, og sagen Alpenhain-Camembert-Werk m.fl. mod Kommissionen, præmis 55). Denne almindelige rækkevidde følger i øvrigt af formålet med de pågældende bestemmelser, nemlig at beskytte de geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser, der er gyldigt registreret, erga omnes og i hele Fællesskabet.

53 Det er imidlertid ikke udelukket, at en bestemmelse, som ifølge sin art og rækkevidde har normativ karakter, kan berøre en fysisk eller juridisk person individuelt.

54 I denne forbindelse bemærkes, at et annullationssøgsmål, anlagt af en branchesammenslutning, som er oprettet for at varetage og repræsentere dens medlemmers interesser, kan antages til realitetsbehandling i tre tilfælde, nemlig for det første når en retsforskrift udtrykkeligt indrømmer den en række processuelle rettigheder, for det andet når sammenslutningen repræsenterer interesser hos virksomheder, som selv har søgsmålskompetence, og for det tredje når sammenslutningen er individualiseret, fordi dens egne interesser som sammenslutning er berørt, navnlig

fordi dens forhandlerposition er blevet berørt ved den retsakt, som påstås annulleret (jf. Rettens kendelse af 8.9.2005, forenede sager T-295/04 — T-297/04, ASAJA mod Rådet, Sml. II, s. 3151, præmis 50).

55 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren ikke hævdet at have søgsmålskompetence på grund af sine egne interesser, men har anført, at søgsmålet skal antages til realitetsbehandling, fordi det er omfattet af de to første tilfælde.

56 For så vidt angår det første tilfælde, dvs. når en retsforskrift udtrykkeligt indrømmer branchesammenslutninger en række processuelle rettigheder, har sagsøgeren gjort gældende, at sammenslutningen har en processuel rettighed i henhold til fællesskabsretten, navnlig grundforordningens artikel 7. Ifølge sagsøgeren ville sammenslutningen desuden have haft en indsigelsesret, såfremt Kommissionen havde fulgt den normale registreringsprocedure med hensyn til betegnelsen »feta«.

57 Denne argumentation kan ikke tiltrædes. Det må nemlig konstateres, at grundforordningen ikke på noget punkt indrømmer branchesammenslutninger som sagsøgeren deres egne processuelle rettigheder.

58 Endvidere bemærkes, at Retten allerede har fastslået, at grundforordningen ikke fastsætter specifikke processuelle garantier på fællesskabsniveau til fordel for borgerne (kendelsen i sagen Molkerei Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, præmis 67, og i sagen Alpenhain-Camembert-Werk m.fl. mod Kommissionen, præmis 67).

59 Domstolen har stadfæstet denne praksis i sin kendelse af 26. oktober 2000 i sagen Molkerei Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen (sag C-447/98 P, Sml. I, s. 9097, præmis 71-73; jf. ligeledes i denne retning kendelse af 30.1.2002, sag C-151/01 P, La Conqueste mod Kommissionen, Sml. I, s. 1179, præmis 43 og 44).

60 Argumentet om, at sammenslutningen som sådan eller dens medlemmer har processuelle rettigheder, kan derfor ikke individualisere sagsøgeren.

61 For så vidt angår det andet tilfælde, hvor en sammenslutning kan anlægge annullationssøgsmål, må der tages stilling til, dels om sagsøgeren ifølge sine vedtægter repræsenterer sine medlemmers interesser under nærværende søgsmål, dels om disse medlemmer har søgsmålskompetence.

•

62 Herved bemærkes indledningsvist, at i henhold til artikel 1 i vedtægterne for Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort er denne sammenslutnings medlemmer dels Fédération régionale des syndicats des éleveurs de brebis, dels Fédération des syndicats des industriels de roquefort. Førstnævnte medlem er en sammenslutning af kommunale og fælleskommunale foreninger for fåreavlere, og sidstnævnte er sammensat af Syndicat aveyronnais des fabricants de fromage de roquefort og Chambre syndicale des industriels de roquefort.

63 Sagsøgerens medlemmer er således sammenslutninger af foreninger og ikke af osteproducenter. Da de argumenter, sagsøgeren har anført til støtte for at dens medlemmer har søgsmålskompetence, ikke kun omhandler medlemmerne, som er sammenslutninger af foreninger, men tillige de enkelte osteproducenter, som er medlemmer af disse sammenslutninger, skal begge tilfælde tages i betragtning ved vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt søgsmålet kan antages til realitetsbehandling.

64 Hvad angår sammenslutningerne af foreninger, må det konstateres, at sagsøgeren ikke har anført noget forhold, der kan godtgøre, at disse har søgsmålskompetence i nærværende sag.

65 Dertil kommer, at disse sammenslutninger blot varetager almindelige interesser hos deres medlemmer, som driver virksomhed i ostesektoren, dvs. fåremælksproducenter i Fédération régionale des syndicats des éleveurs de brebis henholdsvis forarbejdere i Fédération des syndicats des industriels de roquefort. Disse to sammenslutningers egne interesser bliver ikke berørt af den anfægtede forordning, og forordningen rammer dem ikke på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre.

66 De sammenslutninger af foreninger, som er medlemmer af sagsøgeren, berøres således ikke individuelt af den anfægtede forordning, der finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper.

67 Følgelig har de to sammenslutninger, der er medlemmer af den sagsøgende sammenslutning, ikke søgsmålskompetence.

68 For så vidt angår de enkelte osteproducenter, der er medlemmer af sammenslutninger, som igen er medlemmer af sagsøgeren, må der først tages stilling til spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren gyldigt repræsenterer disse producenter i den foreliggende sag.

69 I denne forbindelse bemærkes, at sagsøgeren i sine skriftlige indlæg flere gange har påberåbt sig, at sammenslutningen repræsenterer almindelige interesser til forskel fra visse af sine medlemmers individuelle interesser. I stævningen har sagsøgeren således blot gjort gældende, at den har til opgave at organisere indsamlingen og kvalitetskontrollen af fåremælk, at regulere markedet for mælk, at reklamere kollektivt samt at sikre, at der er et system til regulering af mælkepriser mellem de forskellige brugere. I sine bemærkninger til afvisningspåstanden har sagsøgeren endvidere fremhævet, at sammenslutningen »ikke [...] varetager en bestemt virksomheds eller avlers interesse«. Sagsøgeren har desuden anført, at søgsmålet »navnlig har til formål at sikre en afsætningsmulighed for fåreavlere og producenter i Roquefort-området«.

70 I øvrigt består sagsøgerens formål, som fastsat i vedtægternes artikel 4, af nogle generelle formål, der omhandler undersøgelser og varetagelse af fåreavleres og roquefort-producenters fælles økonomiske interesser.

71 Det følger heraf, dels at sagsøgerens opgaver ikke synes at omfatte varetagelse af visse fetaproducenters interesser under en retssag, dels at sagsøgeren — både henset til dennes vedtægter samt skriftlige indlæg — ikke har til opgave at varetage særinteresser hos visse fetaostproducenter, der er medlemmer af sammenslutninger, som igen er medlemmer af sagsøgeren, men alene skal varetage almindelige og fælles

interesser på markedet for fåremælk fra Roquefort-området samt beskytte betegnelsen »roquefort«.

72 Under disse omstændigheder kan det ikke antages, at sagsøgeren gyldigt repræsenterer visse fetaproducenters interesser under det foreliggende søgsmål.

73 For fuldstændighedens skyld bemærkes, at såfremt det antages, at sagsøgeren i henhold til sine vedtægter gyldigt kan repræsentere enkelte osteproducenter, skal det herefter undersøges, om disse producenter kan anlægge annullationssøgsmål mod den anfægtede forordning, og i særdeleshed, om de har søgsmålsinteresse, og om de er individuelt berørt af den anfægtede forordning.

74 Hvad herved for det første angår det af sagsøgeren anførte, om at de franske producenter, der har sluttet sig sammen under sagsøgeren, er de eneste, som har produceret og afsat en virkelig væsentlig mængde fetaost fremstillet af fåremælk, hvorfor de udgør en lukket kreds og er individualiseret, bemærkes, at denne argumentation ikke er relevant.

75 Det følger således af fast retspraksis, at en retsakt ikke mister sin almengyldighed og dermed heller ikke sin normative karakter, fordi det er muligt mere eller mindre præcist at fastlægge antallet af eller endog identiteten på de retssubjekter, som retsakten på et givet tidspunkt finder anvendelse på, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive, faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i retsakten, og som er relevante i forhold til dens formål (Domstolens dom af 11.7.1968, sag 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt mod Rådet, Sml. 1965-1968, s. 531, org.ref.: Rec. s. 595, på s. 605 og 606, og Rettens kendelse af 29.6.1995, sag T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1941, præmis 48).

76 Dette er tilfældet i den foreliggende sag, eftersom den anfægtede forordning uden undtagelse berører alle nuværende og fremtidige producenter, som ønsker at markedsføre ost under betegnelsen »feta« i Fællesskabet. Producenter af ost fremstillet af fåremælk og producenter af roquefort-ost berøres derfor på samme måde som alle andre virksomheder, hvis produkter heller ikke er i overensstemmelse med kravene i den anfægtede forordning.

77 Hvad for det andet angår det af sagsøgeren anførte, om at visse af dens medlemmer, som producerer fetaost, har fået registreret og anvender varemærker, der indeholder ordet »feta«, nemlig varemærkerne »Salakis-Feta brebis«, »Valbreso feta« og »Salakis, la Feta au bon lait de brebis«, hvis anvendelse den anfægtede forordning rejser tvivl om, må det konstateres, at den anfægtede forordning ikke gør indgreb i en særlig rettighed for producenter af fetaost, der er indehavere af varemærker med ordet »feta«, jf. herved retspraksis (Rettens kendelse af 30.1.2001, sag T-215/00, La Conqueste mod Kommissionen, Sml. II, s. 181, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).

78 Indehaverne af disse varemærker er således ikke blevet frataget muligheden for at anvende deres varemærkerettighed på grund af vedtagelsen af den anfægtede forordning, idet disse varemærker, hvis de er registreret i god tro inden datoen for indgivelse af ansøgningen om registrering af betegnelsen »feta«, fortsat kan anvendes i henhold til grundforordningens artikel 14, stk. 2, uanset registreringen af feta-oprindelsesbetegnelsen. Det er kun i de tilfælde, hvor varemærkerne rammes af en ugyldigheds- eller fortabelsesgrund i medfør af Rådets direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT L 40, s. 1), at indehaverne kan fratages retten til at anvende dem.

79 Med hensyn til de varemærker, som er registreret efter ansøgningen om registrering af betegnelsen »feta«, bemærkes for det første, at indehavere af sådanne varemærker ikke kan påberåbe sig dommen i sagen Codorníu mod Rådet (præmis 45 ovenfor), fordi de pågældende varemærker, i modsætning til hvad der var tilfældet i denne sag, ikke er blevet registreret og anvendt lang tid før vedtagelsen af den forordning, hvorved betegnelsen »feta« blev registreret.

80 Den anfægtede forordning gør således ikke indgreb i en særlig rettighed for producenter af fetaost, der udspringer af registreringen af varemærker med ordet »feta«, og som kan individualisere dem i forhold til alle andre erhvervsdrivende.

81 Hvad for det tredje angår det af sagsøgeren anførte, om at Kommissionen skulle have taget hensyn til situationen for de producenter, der har opnået fællesskabsfinansiering, er det tilstrækkeligt at bemærke, at sagsøgeren ikke har oplyst, hvilke særlige bestemmelser der pålægger Kommissionen at tage hensyn til disse producenters situation (jf. i denne retning Domstolens dom af 11.2.1999, sag C-390/95 P, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 769, præmis 25). Selv hvis det antages, at sagsøgeren havde henvist til sådanne bestemmelser, kan det under alle omstændigheder ikke på baggrund af det forhold, at Kommissionen har pligt til at undersøge, hvilke virkninger den pågældende retsakt kan risikere at få for visse virksomheder, udledes, at disse virksomheder berøres individuelt i artikel 230, stk. 4, EF's forstand (jf. i denne retning Domstolens dom af 10.4.2003, sag C-142/00 P, Kommissionen mod Nederlandse Antillen, Sml. I, s. 3483, præmis 75).

82 Det følger af samtlige de ovenfor anførte bemærkninger, at sagsøgeren dels ikke har egne processuelle rettigheder, dels ikke repræsenterer medlemsinteresser, der kan

give søgsmålskompetence i nærværende sag, da sagsøgeren i henhold til sine vedtægter ikke har til opgave at varetage fetaproducenters interesser under en retssag, da sagsøgeren blot skal varetage fælles interesser og ikke skal repræsentere enkelte af sine medlemmer som indehavere af et varemærke, og da disse producenter under alle omstændigheder ikke har søgsmålskompetence.

83 Sagen skal derfor afvises.

84 Herefter er det ufornødent at tage stilling til SEV-GAP's begæring om intervention.

Sagens omkostninger

85 I henhold til artikel 87, stk. 2, i procesreglementet pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør sammenslutningen i overensstemmelse med Kommissionens påstand pålægges at bære sine egne omkostninger samt at betale de af Kommissionen afholdte omkostninger.

86 I henhold til artikel 87, stk. 4, første afsnit, i procesreglementet bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. I denne sag bør det pålægges Den Hellenske Republik og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland at bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler de af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber afholdte omkostninger.

3) Den Hellenske Republik og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer deres egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 13. december 2005.

E. Coulon — Justitssekretær

M. Jaeger — Afdelingsformand